

Ватра и маневар

ВОЈНО ДЕЛО 6/1998.

Пуковник Миливоје Станковић

... Структура ватреног система у нападу. У „оперативним центрима“, „центрима за координацију ватре“, односно оперативним одељењима и артиљеријским штабовима армија великих сила, постоје разрађени планови ватре тешког наоружања и авијације за извршење почетних удара. Постоје две врсте таквих планова: план ватрених удара по стратегијским и тактичко-оперативним циљевима. Први план разрађују врховне команде водећих блоковских сила (у последње време изгледа да ће овакве планове за поједина ратишта разрађивати команде војних пактова). Први план анализира циљеве за ракете великог домета и авијације за даљња бомбардовања. У овај план се уноси: локација циља са описом његових основних карактеристика, врста ракете (односно бојеве главе) са којом ће се циљ тући, којој јединици се додељује као основни а којој као допунски задатак, удаљеност и време летења ракете, какав се материјални ефекат очекује, начин провере материјалног ефекта и његова експлоатација, сигнал за лансирање ракете, ко има право наређивања лансирања и остало. Овим планом се предвиђа тучење сталних циљева који не могу да мењају свој положај (градови, индустријски објекти) или то могу да учине само после дужег времена (уређаји за лансирање ракета, аеродроми, поморске базе).

План ватрених удара по тактичкооперативним циљевима обично се ради у команди групе армија, армије и нижим командама. Њиме се предвиђа дејство по оним циљевима који се налазе у зони предстојеће операције и који могу непосредно да утичу на ток њеног извођења. Ту долазе лансирни уређаји за артиљеријске ракете, ракете средњег домета, аеродроми тактичке авијације, рејони распореда непријатељских трупа, елементи његове одбране (први ешелони, резерве, артиљерија), комуникацијски чворови, центри везе, команде места, складишта и остало. Ови планови се делом састављају још пре почетка непријатељстава, а допуњују непосредно пред почетак напада и у току самих дејстава.

За атомску муницију предвиђају се обично три врсте ватре: сталне, које се унапред планирају и остварују у време које је планом предвиђено; ватре по захтеву, које се планирају по одговарајућим циљевима, а остварују на захтев команданта здружених јединица, и евентуалне које се остварују на захтев команданта здружених тек у току борбе а са муницијом која се чува у резерви.

У доктринама армија које располажу атомским борбеним средствима или рачунају да ће таквим средствима бити подржане, доминира принцип да напад отпочиње из покрета. Снаге првог оперативног ешелона прелазе у напад из очекујућих рејона који могу бити удаљени од непријатеља, зависно од земљишта, петнаест и више километара. Почетни ватрени систем нападача ће сачињавати ракете средњег домета, артиљерија великог домета и ватра тактичке авијације. Овим ватреним системом обухвата се непријатељска одбрана на дубини до 500 км. Ватре су мешовите, атомске и класичне и представљају костур општег ватреног система нападача. Ватрена припрема треба да отпочне једновременим атомским ватреним ударом по целој дубини и да буде усклађена са отпочињањем покрета борбеног поретка трупа и спуштањем ваздушних десаната. Док се јединице првог ешелона приближавају непријатељу, крупнокалибарна ватрена средства систематски гађају важније циљеве (користећи ракете са класичним експлозивним пуњењем) и подржавају борбу ваздушних десаната...